

Justitsministeren (Goos): Saa vidt jeg forstaaer den ærede Ordfører for Forespørgerne, som jo i Dag i det væsentlige gentog, hvad der blev sagt af ham i Gaar, ønskede han særlig et Svar med Hensyn til den Kendelse, der var falden for Nelly Andersens Vedkommende. Der forekommer det mig, at jeg svarede tilstrækkeligt i Gaar. Sagen er ganske simpel. I denne Kendelse foreligger der to Udtalelser af Retten, den ene, at der er bestyrket Mistanke mod Nelly Andersen for Hovedsigtelsens Vedkommende, men at derimod hendes Uskyld er bevist med Hensyn til to Tillægssigtelser. For Hovedsigtelsens Vedkommende tilkendes der hende ikke Erstatning, selvfølgelig fordi Dommeren er gaaet ud fra — med Rette efter hans Opfattelse, da Mistanken er bestyrket — at Betingelserne i Loven af 5te April 1888, § 1, ikke ere til Stede. Denne Udtalelse af Dommeren, at Hovedsigtelsen mod hende er bestyrket saa vidt, at der ikke kan være Tale om Tilkendelse af Erstatning, denne Afgørelse har Justitsministeriet ingen som helst Beføjelse til at appellere. I et saadant Tilfælde, hvor der nægtes Erstatning for formentlig uforskyldt Varetægtsfængsel, har kun den vedkommende selv Adgang til at anlægge Sag om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel — „Sag om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel maa anlægges inden et Aar efter, at den paagældende er kommen til Kundskab om de Omstændigheder, hvorpaa han støtter sit Krav“, staar der i § 4 i den nævnte Lov. Med Hensyn til dette Punkt, om hun føler sig forurettet, ved, at der ikke er tilkendt hende Erstatning for det Varetægtsfængsel, hun har paadraget sig ved den Mistanke, som Dommeren ikke har villet erkende for ubegrundet, maa hun selv paa tale det; Justitsministeren har ingen som helst Adgang til at tage Sagen op paa hendes Vegne. Med Hensyn til det andet Punkt, hvor der er tilkendt hende Erstatning, vilde Justitsministeren kun have Beføjelse til at appellere denne Afgørelse, dersom han maatte anse den for urigtig. Det er det, der staar i § 3, at det offentlige ogsaa kan appellere en saadan Afgørelse, dersom det finder den urigtig. Dersom den vedkommende Justitsminister den Gang havde fundet, at der ikke var Grund til at give Erstatning, kunde Justitsministeriet have appelleret den. Det har den vedkommende Justitsminister altsaa ikke fundet; Skrivelsen, som blev oplæst af den ærede Ordfører, viser jo dette. Den paagældende selv kunde, hvis hun ikke havde

fundet sig tilfreds dermed, have appelleret. Det har hun ikke gjort. Hun har modtaget Erstatningen og vilde vel af den Grund være at betragte som udelukket — hvad der for øvrigt vilde være Domstolenes Sag at afgøre — fra Appellering, idet hun har erkendt sig tilfreds dermed. Fra Justitsministeriets Side var det altsaa ikke muligt at foretage noget som helst med Hensyn til Appel, eller hvad andet det skulde være, af den Kendelse, som foreligger, angaaende Erstatning til Nelly Andersen. Det var det samme, jeg sagde i Gaar, og jeg gentager det altsaa her.

Hvad forskellige andre Pankter angaar, som ere fremdragne igen i Dag, er det væsentlig Gentagelser af, hvad der blev sagt i Gaar, og som jeg besvarede i Gaar. Af andre Ting, som ere fremkomne, vil jeg kun nævne det, at Forespørgselen jo har været rettet til mig om, hvad Justitsministeren agtede at gøre med Hensyn til Fejl i Retspleje og Dommerpraksis, men den retter ikke noget som helst Spørgsmaal til mig med Hensyn til Politiet. I Forespørgselsens Motivering er der fremkommet Ytringer i den Retning, men der har ikke været rettet nogen Forespørgsel til mig om Fejl, som Politiet muligt kan have begaaet, og hvad der maatte være foretaget over for dem. Med Hensyn til Politiet foreligger der, som det rigtigt er blevet bemærket, ganske vist ikke den Uafhængighed, som maa hævdes for Domstolene, men det er selvfølgelig ikke Justitsministeren, der griber ind ved enhver mulig Overtrædelse af Politiets Pligter. Det paahviler den nærmest overordnede, det paahviler, naar det er en af Retten anvendt Politibetjent, den edsvorne, som omhandles i Forordningen af 28de Februar 1845, Retten at gøre det, og først naar det viser sig, at der maatte være noget forsømt af de rette paagældende, først da kunde der være Tale om, at Justitsministeren havde Anledning til at gribe ind. Med Hensyn til den Tone, de Udtryk, som Politibetjentene anvende, er jeg fuldstændig overbevist om, at de fornødne Rettelser i dette Forhold, for saa vidt der har fundet Overtrædelse Sted, er noget, der disciplinært vil blive foretaget, og at dette har fundet Sted, er jeg ganske sikker paa. Derimod har man atter her omtalt Rettens Tone. Det er vel noget, som alle og enhver maa erkende, at Justitsministeren ikke har Ret til at gribe ind i. Man har her talt om Salontone, man savnede Salontone. Angaaende dette Punkt skal jeg sige, at det er et naturligt Krav og noget,